

Из Писмо до Огигия
ЯНИЦА РАДЕВА

Десет минути. Понякога пет. Толкова трае екстазът му. Отначало, в Пролога, погледът му е някак тържествен, радостен, поглежданията му натам, откъдето я чака да дойде, регистрират желаните неща: улицата, в следдъждовно настроение, на която ще се състои потъването на ръцете една в друга, интимно. Отблясъкът на сградите по фотосоларните ѝ стъкла и после - избледняването им в приюта на стаята, когато ще се появяват очите ѝ, тъмни като черешки, колкото да се загуби човек в чернотата им, сладка, топяща. Часовникът равномерно брои секундите на първата минута като костилки и ги плюе по паветата. На третата, най-вече на петата, започва да се колебае, припомня си мястото, уговорката за часа, сравнява всичко – и някъде по средата на шестата, пръстите на краката му отчитат първите нервни потропвания. Седмата слага началния упрек към не идващата. Завесата се вдига за следващото си действие. Постепенно черните очи светлеят, вече не са така тъмни, стават кафяви, матово кафяви, непропускащи, чужди. И стават като всички други очи, оттичащи погледите си по улицата. Това се случва, докато тя се опитва да дочака зеления светофар сто метра по-надолу. Пръстите му избират номера на джиесема ѝ да ѝ дадат последен шанс да се отрази в представа му за черешовата чернота на очите си. И точно да чуе настойчивото звънене на мъжа със специално място в телефонния ѝ тефтер, светва зелената светлина. Тя се затичва да навакса пропуснатите минути. Когато пристига в края на десетата, на сцената се явява Упрекът. Той е в костюм от непроницаема обида и по възможност не я гледа в очите, които надничат зад фотосоларните стъкла на очилата. Та, казвам, екстазът му трае десет минути.

„Какво ще пиеш”, запитва в кафенето, малко по-късно, гласът му, все още в обвивка от обида, разочарование от мен самата, чудеща се къде да дене якето си, чантата си, себе си. Обаче докато се чудя къде да се дяна, някак не се чувствам виновна. Докато разбърквам смирено захарта в черния чай, чувството за виновност все още не идва. Та, нали жените все чакат и чакат, започвам да си умувам. Всяка има своята Пенелопея. Защо и мъжете да не почакаат понякога, или това ще им подейства castratio?

И понеже, ето толкова трае любовта на мъжа, запитвам се, без него не може ли да се напише поне един роман?